

maal, maa jeg søge en Undskyldning for, at jeg tillader mig at udtale mig om adskillige Punkter paa dette Affinit af Loven. Jeg vil nu først fremdrage et Spørgsmaal, hvori den højtærede Minister og Udvalget ere enige, men som jeg, efter som jeg hidtil har opfattet det, ikke er enig med de høje Myndigheder i, og om hvilket jeg derfor gerne vilde udbede mig nærmere Forklaring og henstille Sagen til nærmere Overvejelse. Det er Spørgsmaalet om fremmedes Stilling i Riget, og for saa vidt fremmede Mandspersoner gifte sig med dansk Kvinde, saa disses Stilling i forskellige Forhold. I § 41, andet Stykke, vil man finde, at en udenlandsk Mandsperson, som ikke har vundet Forsørgelsesret i en dansk Kommune — det gælder altsaa enhver — ikke har Ret til at gifte sig her i Landet med en dansk Kvinde, uden at Indenrigsministeren i særlige Tilfælde har givet Tilladelse dertil, med mindre han fra sit Hjemland kan fremlægge Bevis for, at man vil modtage vedkommende i hans Hjem, hvis han bliver forsørgelsestrængende. Der føjes dog til, at dette Bevis fordres ikke, naar i den paagældendes Hjemland danske Underaatter kunne indgaa Egtekab uden at tilvejebringe dette Bevis. Der er ingen Oplysninger i Anmærkningerne til Lovforslaget angaaende dette Punkt; jeg har ikke set noget tidligere derom, i alt Fald er det gaaet mig af Glemme, og jeg tillader mig at spørge, hvilke Lande der have en saadan Overenskomst med os eller saadanne Bestemmelser, at danske Mandfolk kunne gifte sig der uden at have saadant Bevis herfra, forinden de indgaa Egtekab der. Jeg veed ikke, om det er en gammel Regel eller noget nyt, der er indført; men hvis det er en gammel Regel, vil jeg gerne vide, hvorledes den nu overholdes, om det kan siges, at alle fremmede Mandspersoner uden Hensyn til Vilkaar og Stilling skulle have Indenrigsministerens Egtekabsstilladelse, inden de gifte sig her, eller om man blot paa Skøn kun lader det gælde visse Klasser i Samfundet, som man har Formodning om, kunne komme til at trænge. Nu er det imidlertid saa, at den indenrigsministerielle Tilladelse kan gives, og der derved kan stiftes et Forhold, hvoraf der kan flyde Forsørgelsesret for den paagældende. Jeg mener altsaa, at deraf kan flyde et Forhold, som kan foranledige Forsørgelsesret for vedkommende Hustru og Børn lige overfor en Kommune her i Landet. Jeg vil sige, at det efter min Formening er noget uheldigt, at det afhænger af ministeriel Tilladelse, hvor vidt der skal stiftes et saadant Forpligtelsesforhold for en Kommune her i Landet eller ikke. Det lader

jeg imidlertid gaa; der kommer flere andre Forhold. Hvorledes stilles disse Folk? Indfødsret giver Forsørgelsesret efter § 23. Der kan dog ogsaa gives Forsørgelsesret ved traktatmæssige Bestemmelser mellem Landene, uden at vedkommende har Indfødsret. Jeg vil gerne der vide, om der bestaar traktatmæssige Bestemmelser i Overensstemmelse med § 23 sidste Stykke, som indrømme denne Genfiddighed, og som altsaa give udenlandsk fremmed Mandsperson Forsørgelsesret, uden at han har Indfødsret. Det kunde mindste lidt et Forhold, som ellers kunde fremkomme. Nu gaar jeg ud fra, at en udenlandsk Mandsperson har faaet Indenrigsministerens Tilladelse til at gifte sig uden Bevis for Forsørgelsesret i Hjemlandet; han stifter altsaa Familie, han forlader Landet og dør; saa staar den Familie der; hvem skal forsørge den? Det skal efter § 17 i dette Tilfælde Fødekommunen, idet der staar: „Kan der ikke paavises nogen Kommune, som er forpligtet til ifølge Reglerne i den foregaaende Paragraf at forsørge en trængende, bliver denne at forsørge af den Kommune, der efter denne Lovs Bestemmelser er at anses som hans Fødekommune“. Jeg veed ikke, om det er en nugældende Bestemmelse; jeg tror det ikke; men her kommer et ganske særligt Forhold til. Der er f. Eks. det Tilfælde, at Manden her i Kjøbenhavn gifter sig med Regeringens Tilladelse. Han har ikke Indfødsret, maaste, fordi han ikke kan blive løst fra det undersaatlige Forhold — hvilket er Betingelsen for Indfødsret — i sit Fødeland, maaste, fordi han af politiske eller andre Grunde har forladt det uden at komme der tiere, og uden at man gør Indsigelse mod Aflytten for ham her; han lever vel en Snes Aar her i Kjøbenhavn som aget Borger, stifter Familie; det bliver knapt for ham, han dør, og saa skal trods alle andre Regler i denne Lov den paagældende Familie sendes hjem til Fødekommunen til Fattigforsørgelse, den paagældende Kvinde med umyndige Børn, med Børn under 18 Aar skal forsørges af Fødekommunen. Der gives enkelte saadanne vanskelige Tilfælde; hvorledes man kommer over dem, veed jeg ikke; men det er i Strid med Lovens samtlige Regler, at Fødekommunen lige overfor saadanne Tilfælde skal modtage en Kvinde, der har været gift og bosat i mange Gange 5 Aar paa et andet Sted i Riget. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om det ærede Udvalg og den ærede Minister vilde skænke dette Spørgsmaal noget nærmere Overvejelse, det er ikke rent teoretisk, jeg har praktiske Tilfælde for Øje. Desuden vil jeg bemærke, at det ikke er til nogen Hjælp for den paa-